

Bjarke Schjødt Larsen

N RDLYS

HAVETS HERRE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

MIT NAVN ER MALOU

Det hele startede, da mine forældre arbejdede som forskere i en nedlagt mine tæt ved byen Qullissat på Grønland. Jeg ved ikke, hvad de ledte efter – men jeg ved, hvad de fandt.

En eksplosion dræbte alle undtagen mig. Jeg fik lysets kræfter i stedet. Jeg blev udvalgt som beskytter af Grønland.

Nu kan jeg flyve og skyde med laserstråler fra hænderne. Mit indre er ren energi, der kan eksplodere i alverdens farver. Jeg er en levende bombe, og kun mine armbånd gør, at jeg kan kontrollere mine kræfter.

På Grønland kender alle mine evner. Jeg er landets superhelt og bekæmper af mørkets kræfter.

Jeg er Nordlys.

ET BJERG KÆLVER

Jeg flyver ud fra kysten et stykke fra Nuuk. I radioen sagde de, at et skib var i fare for at kæntre. Det var blevet fanget i oprørt hav.

Et job for Nordlys – Grønlands superhelt.

Jeg smiler lidt over det. Da jeg var barn, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle være. Måske forsker ligesom min mor. Men superhelt?

Og nu har jeg reddet Grønland. Og jeg har reddet Danmark.

Så kan det godt være, at mit liv, ud over et par store kampe mod skurke, mest af alt består af at redde fiskere, men altså ... Jeg gør noget godt. Noget, som kun jeg kan gøre. Og det føles fantastisk. I hvert fald lige idet jeg gør det.

Jeg når ud til kutteren, hvor fiskerne vinker til mig. Isen har pludselig flyttet sig og gjort det svært at navigere.

Kutteren ligger stille ved et stort isbjerg. En del af isbjerget hænger ud over kutteren som et tag. Den kan ikke komme videre, fordi en stor isflage blokerer vejen. Høje knagende lyde fra bjerget gør det klart, hvad der er ved at ske. Isbjerget kælver. Snart vil en kæmpe klump is rive sig løs, og den vil knuse kutteren.

Jeg flyver ned mod isbjerget og skyder de isflager, der blokerer vejen, væk med mine laserstråler. Så kigger jeg over på fiskerne, der giver signal til mig om, at der nu er fri bane. Men kutteren sætter ikke i gang.

Jeg lander på dækket. ”Hvad er problemet?”

En sømand slår opgivende ud med armene. ”Vi kan ikke få gang i motoren.”

”Jeg skulle have skiftet den,” siger en ældre mand inde fra styrehuset. ”Men pengene, jeg håbede ...” Han siger ikke mere, men jeg kan gætte mig til resten. Han troede, at kutteren lige kunne holde til en tur mere. Det er ikke første gang, jeg hører den forklaring.

Endnu et højt knæk oppefra fortæller os, at vi har travlt. Små isflager falder ned over os som sne. Så snart bjerget kælver, vil den store klump is lande lige oven på os.

”Jeg skubber jer væk fra isbjerget,” siger jeg og ser på den ældre mand. ”Så kan I prøve at få gang i motoren.”

Han nikker, og jeg letter fra dækket.

Med hænderne på bagenden af kutteren skubber jeg den fremad. Det er med at holde tungen lige i munden. Skubber jeg for hårdt, vil jeg komme til at ødelægge skroget, så jeg skal være forsigtig.

Stille og roligt flytter kutteren sig, mens mandskabet kæmper med motoren. Efter lidt tid får de gang i den.

Kutteren sejler væk, og jeg flyver lidt op i luften, så de kan se mig vinke.

Så lyder det store knæk fra bjerget. Jeg kigger op lige tids nok til at se det kæmpe stykke af isbjerget, der nu er knækket af.

Isen rammer mig. Jeg når ikke at reagere hurtigt nok, før den tvinger mig ned i det kolde vand.

HAVETS BUND

Kulden fra ishavet lammer alt inden i mig. Tanker, følelser, blod og hjerteslag.

Mine kræfter kan klare det meste, og de holder min krop varm, så jeg skal ikke være bange for at fryse ihjel hernede. Men jeg mærker stadig kulden. Helt ind i kroppen. Helt ind i sjælen.

Det store stykke is, der tvinger mig nedad, skærmer for lyset, og mørket omslutter mig.

Isklumpen har slået luften ud af mig, og jeg kan ikke stille noget op mod den. Jeg ved ikke, hvor dybt den tvinger mig ned.

Vågn op, Nordlys, siger jeg til mig selv. Det her er ikke værre end noget, du har prøvet før. Det er ikke første gang, jeg er hernede.

Sidst nogen tvang mig ned under vandet, kæmpede jeg mig også op. Men dengang havde jeg noget stort at

kæmpe for. Der skulle jeg redde Grønland fra mørke kræfter. Redde verden.

Men nu glider jeg bare ned gennem vandet, og den eneste, der venter oppe over overfladen, er min moster Mona og det kæmpestore ansvar, som mine kræfter giver mig. Jeg ved ikke, om jeg kan klare det.

Hernede venter mor. Ligesom sidst. Hendes ånd kom til mig og hjalp mig op.

Det lyder sindssygt. I gamle dage troede jeg ikke på den slags. Men det var, før jeg blev Nordlys. Før jeg kæmpede mod Skindæderen, og før jeg reddede Grønland fra Evignatten.

Før jeg næsten druknede og mødte min afdøde mor igen.

Men jeg må ikke tænke sådan. Det må jeg bare ikke. Jeg ved ikke, hvor de dystre tanker kommer fra. Og de skræmmer mig. For jeg vil ikke drukne. Jeg vil ikke!

Min tankestrøm bliver afbrudt af min krop, som tvinger mig til at trække vejret. Vandet trænger ind i mig og truer med at kvæle mig. Drukne mig.

Men så vågner min krop til live. Jeg kan mærke, hvordan mine kræfter samler sig.

Det føles, som om en strøm af varme kommer alle steder fra. Den rammer min hud, der stråler i nordlysets

farver. De trænger dybere ind i min krop. Og dér, lige dér eksploderer jeg. Min krop oplyser alt i grønne bølger. Isklumpen splintres som et glas, der bliver tabt på fliser. Den opløses i ti tusind stykker af is, der alle reflekterer mit lys.

Kraften fra eksplosionen tvinger mig opad – op af vandet, op mod himlen.

Jeg gennembryder vandoverfladen og trækker vejret igen.

Jeg klarede den. Jeg overlevede.

Jeg skal være glad. Jeg smiler, mens jeg minder mig selv om det. Men glæden føles så langt væk. Hvorfor har jeg det sådan her? Hvorfor kan jeg ikke bare være glad?

Under mig hører jeg den svage lyd af jublen. Det er fiskerne, de hepper på mig.

Jeg vinker til dem, og så flyver jeg væk.

Jeg må hjem. Væk fra kysten.

Det her kom lidt for tæt på til, at jeg helt kunne lide det. Isbjerget havde nær slået mig ihjel. Og det værste er, at det et kort sekund, mens jeg var under vandet, faktisk ikke gjorde mig noget, hvis det havde ...